

gende, og jeg skal saaledes nævne, at der under Finantsministeriet Ja, det anstrænger mig for meget at tale, naar der er en saa højrøstet Snak, og jeg vil derfor vente, indtil de Herrer faae aftalt.

Formanden: Jeg troer ikke, der var højere Tale, end at det ærede Medlem meget godt kunde blive hørt.

Winther: Det var højere, end at jeg kunde holde mine Tanker samlede, og jeg maa dog kunne forlange at tale uforstyrret her i Thinget.

Formanden: Det har naturligviis et hvert Medlem i Thinget, men jeg troer ikke, det ærede Medlem blev forstyrret.

Winther: Saa troer jeg ogsaa, at jeg har Lov til at forlange det. Jeg vilde anføre Exempler paa Grene af vor Statshuusholdning, der forvaltes af Directeurer, og vilde i saa Henseende henvise til Finantsministeriet, hvorunder vi f. Ex. have Generalpostdirecteuren og Directeuren for Skattevæsenet; jeg er indrer ikke i dette Dieblif, om der er flere; men naar vi see hen til Udenrigsministeriet, da er dette saare forskjelligt fra Finantsministeriet haade med Hensyn til Omraadet af de Sager, det har under sig, og med Hensyn til Betskaffenheden af disse Sager. Her er ikke Noget, som kan kaldes en særlig Drift, der kunde foranledige, at man ansatte en Mand, som paa eengang var stiftet til at styre og at have Indseende med saadanne mere materielle og med det daglige Liv sammenhængende Forvaltningsforetagender, og jeg mener derfor, at selv, naar vi kun holde os til Analogien af den Maade, hvorpaa vore andre Statsanliggender styres, raader det fra at have en Directeur i Spidsen for Udenrigsministeriet. Jeg vil imidlertid gaae et Skridt videre, idet jeg ikke engang vil indrømme, at der her behøves en Departementschef, thi er der nogetsteds, hvor en Minister maa indtage en saadan Stilling, at han væsentlig er den, der styrer Sagerne, da er det Udenrigsministeriet. Den værlende Politif har en ganske

anden Indflydelse og Betydning med Hensyn til Udenrigsministeriet end med Hensyn til de indre Anliggender. Man har sagt, at Departementscheferne i Særdeleshed skulde være nødvendige for at bevare Traditionen i Forretningssgangen, og der er ogsaa Noget i Udenrigsministeriet, der maa bevares som Tradition. Jeg sigter her naturligviis til den hele Kundskab, til de Actstykker, hvorpaa den europæiske Ret berover; thi om der ogsaa kan være enkelte Tider, da Retten har mindre at betyde, vender der dog, saaledes som man seer af Verdens Gang, igjen Tider tilbage, da den har en stor Betydning, og da det altsaa er nødvendigt selv for den mindre Stat at have Mænd, som ere istand til at finde det rette Tilfnytningspunkt til den tidligere Ret. Derfor indseer jeg ogsaa, at der maa bevares en Tradition i Udenrigsministeriet, men det er derimod min Mening, at det Trin, hvorpaa den Embedsmand skal staae, som skal bevare Traditionen i dette Ministerium, maa være et andet og mere underordnet end det, som maa indtages af en tilsvarende Mand i et andet Ministerium. Jeg vil antage, at den Mand, der staaer i Spidsen for Udenrigsministeriets Archiv, er den, som skulde bevare Traditionen ved den Side af Udenrigsministeriets Virksomhed, hvor Traditionen har nogen Vigtighed, og hvor den ikke kan skade. Lader man derimod den højeste Embedsmand i Ministeriet efter Ministeren være denne Bærer af Traditionen, hvorledes kan der da ikke opstaae en Hindring for en Minister, som maaskee træder ind i Genhold til en Politif, der skal være en Modsetning til en tidligere fulgt Politif? Uden i mindste Maade at ville sigte til, hvad der er factiff her i Landet, vil jeg paapege, at det ligger nær, at, naar en Mand i en Række af Aar to har tjent et Ministerium, der har fulgt en Politif, som i lang Tid har hersket i Rigets Styrelse, vil det falde ham vanskeligt at løsrive sig fra den Tankegang, som har ledet ham gennem denne lange Aarrække. Hvor forunderligt vilde det ikke være for en saadan Mand at skulle instruere de udenrigske Gesandter i en Retning, som var aldeles modsat den, hvori han tidligere havde